

Pegatka.

V začetku, ko je Bog ustvarjal svet, je rekel pticam: »Dvignite se in zletite!« In vse ptice so se dvignile in zaklicale: »Če Bog hoče, se rade dvignemo in poletimo kvišku.«

Samo zala afriška pegatka ali perlinka je zoprno čvekala: »Naj že Stvarnik hoče ali noče, jaz se bom dvignila in letela.«

Dvignila se je, da bi vzletela, a je padla na tla. Iznova je poskušala, a vselej se ji je ponesrečilo.

In Bog ji je povedal: »Tvoj uporni duh te je oropal mojega blagoslova. Ti ptica črnih Kamovih otrok, smeš rabiti edino-le svoje noge za gibanje, a ne peruti!«

Janko Samec:

Klepetavost.

*Živela sta sraka in stric srakoper
v gozdiču samotnega griča
in včasih sta zjutraj in včasih zvečer
plovila si kakšnega ptiča.*

*Le redko prisilil ju sitni je glad,
da vzela sta vmes še metulja —
a kadar sta spravljala v gnezdo se spat,
sta močno se bala kragulja.*

*Stric sraki na tihem ji dal ta nasvet:
»Glej, da mi boš v gnezdu molčala!
Kragulj sicer spravi na drugi te svet —!
A ona molčati ni znala.*

*Nekoč res nad njima je plaval kragulj...
»Hej, dajte ga... dajte, morivca!«
zavpila je sraka... In on jo je čul
ter snél jo brez vilic in krivca.*

Mladinski novičar

V SPOMIN f prednici Eleonori Mantuani.

Koncem januarja je umrla v Ljubljani v Lichtenthurnovem zavodu Sastita sestra prednica Eleonora Mantuani, skrbna mamica mnogih sirot, velika ljubiteljica in vzgojiteljica mladine. — Preminula je, a njen spomin živi lep in svetel v dušah mnogih velikih in malih, ki jim je bila pokojnica vodnica in svetovalka na poti življenja.

Castita sestra Eleonora je z vso ljubeznijo živela za svoje male nebogljenočke. — Koliko podobic, igrač in slaščic so prejeli le iz njenih rok! Koliko mičnih zgodbic jim je povedala! S kakim veseljem je vsako leto peljala svoje male s prižganimi svečami v rokah in belimi venčki na glavicah v kapelo k prvemu »v. obhajilu! Kako ji je tedaj žarelo oko v tihi sreči! Kako je tedaj molila za nas, da ostanemo dobre in čiste!

Dobra pokojnica je bila vsa svoja učiteljska leta iskr.ena prijateljica »Vrtca« in jAngelčka«. Se zadnji mesec življenja ju je prečitala. Zato pač zasluži, da postavimo iskreni prijateljici mladine skromen spomenik tudi v mladinskem listu..

*

Vse je bilo žalostno tedaj — samo božje Dete v jaslicah se je smehljalo ljubko in pristrčno. »Kdaj je bilo tako?« boste vprašali moji mali čitatelji. To je bilo takrat, ko so našo drago mamico, sestro prednico Eleonoro prinesli še zadnjič v njej tako ljubo kapelico v zavodu. Tam, ob tabernaklju, je bil njen najljubši prostorček. Tam, ob vznožju božje Matere je preživela toliko ur, ko je molila za nas, svoje varovance...

Pred tednom dni je še sama stopala po tej poti skupno z nami k sveti mašL In danes...

Nekaj onstranskega nas je objelo, ko smo v kapeli stali ob mrtvi sestri prednici, obdani z venci belih nageljnov. Duh dobre pokojnice je bil v naši bližini — čutili sino ga. Vedeli smo, da je ona srečnejša od nas. Pristopil je duhovnik za sveto rašo zadušnico. Raz kor so priplavali akordi, neizmerno žalostni in težki. »Requiem acternam...« — V kapelici se je čulo pritajeno ihtenje. Božje Dete v jaslicah pa se je smehljalo. Častito sestro prednico je Jezus poklical k Se]i, da jo poplača, ker ga je tako zelo ljubila. Zato se je Jezus v jaslicah smehljaj... V naše duše pa se je naselilo hrepeneuje po onem lepem, kar še ni prišlo v človeško srce in kai- je Bog obljubil tem, ki ga ljubijo ...

*

Dolg sprevod, tako lep, kot je bilo lepo življenje častite sestre prednice, ki smo jo spremljali na zadnji poti, se je vil proti pokopališču Sv. Križa. Male deklice s svežimi belimi nageljoki v rokah, stopajo nenavadno tiho in resno — morda so danes prvič zaslutile mrzli dih srurti. Nedolžna očesca se često ozirajo nazaj, v sredo sprevoda. Pogledi" iščejo črni voz, na katerem peljejo njo, ki je tolikrat prihitela med svoje male, da se poraduje ž njimi. — jNič več ne bodo prišli častita sestra prednica k nam v šolo. In vendar smo tako lepo nalepile hlevček,« mi pravi kar naenkrat mala Ivica iz prvega razreda. — »Pa ste nani obljubili, da jim pojdemo pokazat, kaj smo napravile...< — »Nisem vedela, da nas zapuste tako brž, Ivica,« sem odgovorila. — »Ali se je Jezušoku tako zelo mudilo, da ni magel malo počakati?« pravi užaljeno živahna Zdenka. — »Seveda se mu je mudilo,« odgovori modra Justina. sVeš, Zdenka, najbrž imajo v nebesib tudi šolo. pa iniajo premalo učiteljic; pa je Jezušček poslal angelčka po našo častito sestro prednico, da mu benlo pomagali.« — • »Tako je res,< pritrdi Silva. sMama je rekla: Zato pa umrje na zemlji več otrok kakor učiteljic« — »Pa ne, gori se ne bomo več učili, ampak samo igrali,« odgovori Danica, ki bolj ljubi puučko kakor čitanko. Pri vsej žalosti sem se morala nasmehniti ljubki nedolžnosti. — Jezuščku se je mudilo — ni mogel počakati — najbrž je res tako. —

Že smo zagledale cerkev pri Sv. Križu. Zvonovi so začeli svojo že tolikrat prepeto pesem in nam vsem je postalo tesneje. Hitro, prehitro smo stali ob jami. Tu bodo spavali častita sestra prednica... »Dajmo, vrzimo na dno jame naše cvetke, da jih botlo položili nanje, in lepše jim bo,« pravi malo dekletce. Da. naj počivajo na cvetju. saj so v življenju hodili po trnju! — In posule smo črno jamo z belimi nageljčki.

Sneg je ležal naokoli — mrzel dih smrti in minljivosti vsega časnega nas je prevzel. Že neso krsto z ljubljeno mamico med dolgimi vrstami onih, ki jim je bila pokojna vodnica in učiteljica. Pa že pada na ljubljeno pokojnico težka, tako težka zemlja ...

»Nad zvezdicami, mamica častita!«

»Počakajte na nas samo še kratek čas!« Je tedaj z zvonkim glaskom zaklicala iiala deklica, — Da, častita sestra prednica^ samo kratek čas in večnost nas zopet, združi. Živele bomo, kakor si nas Ti učila — obljubljamo Ti to! Ti pa tarn pri Jezusu prosi za nas!

Iu padale so cvetke in padale so solze na krsto v jami — solze tihe hva— ležnosti in ljubezni. Počivaj mirno, mamica — hvala Ti za vse!

Za snežnimi planinami pa je zahajalo solnce. Cndovito lepo je bilo ta večer^ Veliko in rdeče je Dočasi tonilo, prav kakor življenje one, od katere smo se ravnokar poslovili. Zašlo je solnce, da vstane lepše in svetlejš; ugasnilo je- zemsko življenje, da vstane nekoč poveličano in sveto.

Saj tam pri Jezusn je lepše ko pri nas, zato. o mamica, »na svidenje« čez kratek čas!